

สมรรถนะครูพลศึกษา

COMPETENCIES FOR PHYSICAL EDUCATION TEACHERS

เสาวลักษณ์ ประมาณ^{1*} ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล² และ ธีรนนท์ ตันพานิชย์³

Saowaluk Pramann^{1*} Toasak Kawjaratwilail² and Theeranan Tanphanich³

(Received: February 23, 2022; Revised: April 20, 2022; Accepted: May 9, 2022)

บทคัดย่อ

จากการเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบันส่งผลให้การดำเนินชีวิต ในทุกๆ ด้านต้องมีการปรับตัว การศึกษาก็เช่นกัน ดังนั้นเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วของวงการการศึกษา ครูผู้ซึ่งมีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนการศึกษาให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ครูผู้สอนจึงต้องมีการปรับตัวและพัฒนาให้ตนเองมีสมรรถนะสูงขึ้นตามสภาวะการณ์และการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคปัจจุบัน สมรรถนะเป็นคุณลักษณะที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรมอื่นๆ เป็นสิ่งที่เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานให้มีคุณภาพ และประสบความสำเร็จได้ตามมาตรฐานที่กำหนดหรือสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ สำหรับสมรรถนะครูพลศึกษา เป็นคุณลักษณะเฉพาะที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถ ทศนคติ อุบนิสัย แรงจูงใจของครูพลศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน ประกอบด้วยสมรรถนะ 7 ด้าน ได้แก่ 1) สมรรถนะด้านตนเองและวิชาชีพ 2) สมรรถนะด้านการพัฒนาหลักสูตร 3) สมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ 4) สมรรถนะด้านการพัฒนาผู้เรียน 5) สมรรถนะด้านนวัตกรรมและการวิจัย 6) สมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และ 7) สมรรถนะด้านการสื่อสาร

คำสำคัญ: ครูพลศึกษา สมรรถนะ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาพลศึกษาและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาพลศึกษาและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

* Corresponding author, E-mail: saowaluk57@hotmail.com

Abstract

With the changes in today's world, every aspect of life has to be adjusted, including education. Therefore, teachers who play an important role in driving education should continually have professional development to support the rapid changes in the education industry. In addition, teachers need to adjust and develop themselves to be more competent according to changes in today's world. Competency is the attribute that is the result from knowledge, skills, attitudes, and other behaviors. It could increase the ability to perform quality work and to achieve the higher required standards or goals. Competencies for physical education teachers refer to specific characteristics that are the results from knowledge, skills, abilities, attitudes, habits, and motivations of physical education teachers and reflect the teaching efficiency. They consisted of 7 competencies: 1) self and professional competence, 2) curriculum development competence, 3) learning management competence, 4) learner development competence, 5) innovation and research competency, 6) information technology competence, and 7) communication competence.

Keywords: Physical Education Teachers, Competencies

1. บทนำ

จากสภาพเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น การเปลี่ยนจากความล้าสมัยไปสู่ความเป็นสมัยใหม่ เปลี่ยนจากสังคมเกษตรไปสู่สังคมอุตสาหกรรม และไปสู่สังคมดิจิทัล จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น การนำเทคโนโลยี นวัตกรรมต่างๆ เข้ามาใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งส่งผลให้การดำเนินชีวิตในทุกๆ ด้านต้องมีการปรับตัว การศึกษาก็เช่นกัน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันผลักดันให้ครูจำเป็นต้องมีสมรรถนะที่สูงขึ้น ซึ่งไม่จำเพาะเพียงการจัดการเรียนรู้เท่านั้น แต่จะต้องสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เผชิญสถานการณ์ของสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2551) ดังนั้นเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วของวงการการศึกษา ครูผู้มีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนการศึกษาให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง บทบาทหน้าที่ของครูจึงมีการปรับเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัยเพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง (อริสา นพคุณ, บรรจบ บุญจันทร์, และสุวิมล ตั้งประเสริฐ, 2561) ครูผู้สอนย่อมต้องมีการปรับตัวให้มีสมรรถนะสูงขึ้นตามสภาวะการณ์ การเปลี่ยนแปลงของโลกยุคปัจจุบัน ซึ่งจะต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเอง และพัฒนาสมรรถนะให้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้ผู้เรียนเผชิญปัญหาได้ทุกสถานการณ์ พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดำรงชีวิตในโลกปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีความสุข ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579 ในยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัย และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้โดยมีเป้าหมายเกี่ยวกับครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานที่มีตัวชี้วัดสำคัญ เช่น ครู อาจารย์

และบุคลากรทางการศึกษาทุกระดับและประเภทการศึกษาได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานวิชาชีพ และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการและยุทธศาสตร์ของหน่วยงานเพิ่มขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) จากที่ผ่านมาในอดีตบทบาทของครูโดยทั่วไปนั้นเป็นการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียนเป็นหลัก แต่ในปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ส่งผลต่อการศึกษาโดยตรงความต้องการครูที่มีสมรรถนะในด้านต่างๆ ที่ครอบคลุมต่อการพัฒนาผู้เรียนย่อมเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น ครูผู้สอนแต่ละรายวิชาจึงมีความเฉพาะเจาะจง กลุ่มเล็ก เหมาะสมตามศาสตร์วิชา เพื่อส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงการพัฒนาศักยภาพของครูให้ตรงจุดตามความต้องการในการพัฒนาสมรรถนะที่เหมาะสม ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อระบบการจัดการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้รูปแบบการเรียนรู้และวิธีแสวงหาความรู้ปรับเปลี่ยนไปจากระบบการเรียนรู้แบบดั้งเดิม (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2551)

เมื่อพิจารณาการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา การจัดกระบวนการจัดการเรียนรู้แต่ละรายวิชา ครูผู้สอนจะมีสมรรถนะเฉพาะที่แตกต่างกัน รายวิชาพลศึกษาเป็นรายวิชาแขนงหนึ่งที่มีความเฉพาะที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านต่างๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาแบบองค์รวม ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะในการจัดประสบการณ์ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ให้ครอบคลุม ดังนั้นวิชาพลศึกษาจึงเป็นวิชาหนึ่งที่ครูผู้สอนควรมีความรู้ความสามารถเฉพาะทางศาสตร์วิชา มีความรู้ความสามารถเฉพาะทางสามารถนำหลักการสอนพลศึกษามาช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2561) ดังนั้นครูพลศึกษาจึงจำเป็นต้องมีสมรรถนะที่เฉพาะแตกต่างกันนอกเหนือจากครูในรายวิชาอื่น และมีสมรรถนะที่รองรับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

จากเหตุผลดังกล่าว ครูผู้สอนจะต้องมีการปรับตัวในการพัฒนาสมรรถนะให้สอดคล้องและรองรับกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตรงกับความต้องการในการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งครูพลศึกษาก็เช่นเดียวกันที่จะต้องมีการกำหนดสมรรถนะให้สอดคล้องกับความต้องการและการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน เพื่อส่งผลต่อการพัฒนาครูพลศึกษาได้ตรงตามสมรรถนะที่ต้องการในการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

2. สมรรถนะครูพลศึกษา

ความหมายของสมรรถนะ

สมรรถนะ หมายถึงคุณลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะเป็นตัวผลักดันให้บุคคลสามารถสร้างผลการปฏิบัติงานในงานที่ตนรับผิดชอบให้สูงกว่า หรือเหนือกว่าเกณฑ์/เป้าหมายที่กำหนดไว้ (McClelland, 1973) สมรรถนะ เป็นคุณลักษณะพื้นฐานภายในตัวบุคคลที่ประกอบด้วยแรงจูงใจ (Motive) อุปนิสัย (Trait) อัตตมโนทัศน์ (Self-Concept) ความรู้ (Knowledge) และทักษะ (Skill) ที่เป็นแรงผลักดันให้บุคคลสามารถปฏิบัติงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบหรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยคุณลักษณะเหล่านี้จะมีระดับที่ต่างกันไปในแต่ละบุคคล (ปัจเจกบุคคล) อันเนื่องมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถ การฝึกฝน และพฤติกรรมอื่นๆ ของแต่ละคนที่ทำให้สามารถสร้างผลงานได้โดดเด่นขึ้นมาได้ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2551)

นอกจากนี้ สมรรถนะยังหมายถึง การผสมผสานกันของสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล (Personal characteristic) ได้แก่ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) ความสามารถ (Ability) อุปนิสัย (Traits) ทักษะ (Attitude) แรงจูงใจ (Motivation) ทั้งที่แสดงออกและไม่แสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่ทำให้บุคคลปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ (อวยชัย สุขณะล้ำ, 2559; ชูชาติ มงคลเมฆ, 2561) จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า สมรรถนะ เป็นคุณลักษณะที่เกิดจากอุปนิสัยและแรงจูงใจของปัจเจกบุคคลที่จะทำให้เกิดเจตคติ ความรู้ ความสามารถ ทักษะ การฝึกฝน เพื่อเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานให้มีคุณภาพ ประสบความสำเร็จได้ตามมาตรฐานที่กำหนดหรือสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือมาตรฐานที่สูงกว่าบุคคลทั่วไป

สมรรถนะครู

คุณภาพของครูมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพราะครูที่มีคุณภาพจะส่งผลต่อผู้เรียนให้มีคุณภาพเช่นกัน ครูจึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2556) ครูจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาสมรรถนะอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นสิ่งที่ท้าทายครูยุคใหม่ที่ต้องจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานสอนรวมถึงกิจกรรมในวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) กำหนดสมรรถนะครูออกเป็น 2 ส่วน คือ สมรรถนะหลักและสมรรถนะประจำสายงาน ดังนี้ สมรรถนะหลัก (Core competency) ประกอบด้วย การมุ่งผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน การบริการที่ดี การพัฒนาตนเอง การทำงานเป็นทีม และจริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพครู สมรรถนะประจำสายงาน (Functional competency) ประกอบด้วย การบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาผู้เรียน การบริหารจัดการชั้นเรียน การวิเคราะห์สังเคราะห์และการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน ภาวะผู้นำครู และการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับชุมชนเพื่อจัดการเรียนรู้ ซึ่งในงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า สมรรถนะครูในสถานศึกษาส่วนมากจะมุ่งเน้นที่การมีสมรรถนะประจำสายงาน ได้แก่ สมรรถนะในการพัฒนาหลักสูตร สมรรถนะในการวัดและการประเมินผลการศึกษา สมรรถนะในการพัฒนาผู้เรียน สมรรถนะในการบริหารจัดการชั้นเรียน สมรรถนะในการวิเคราะห์สังเคราะห์งานวิจัย และสมรรถนะในการทำงานร่วมกับชุมชน เป็นต้น (นัญญารัตน์ ณ นคร, 2557; พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2551; มานิตย์ นาคเมือง, 2551; อริสา นพคุณ, 2560) นอกจากนี้ยังพบว่า สมรรถนะที่จำเป็นต้องมีสำหรับครูยุคใหม่ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นครูของคนในยุคเจนเนอเรชันแอลฟา (เกิดในระหว่างปี พ.ศ.2553 -2568) ควรเป็นครูที่มีสมรรถนะแบบ SMART teacher คือครูที่มีคุณลักษณะสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ 1) (S) Supporter and encourager หมายถึง ครูที่สามารถสนับสนุนให้ผู้เรียนค้นหาความรู้ผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตลอดเวลา ผ่านการจัดการเรียนการสอนและชี้แนะความถูกต้องเหมาะสมของครู 2) (M) Mastery learning หมายถึง หมายถึง ครูที่สามารถจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้จริงในสิ่งที่เรียนบนความถูกต้องและเชื่อถือได้ของข้อมูลทั้งในเชิงวิชาการและทักษะที่พื้มีในอนาคต (Soft skills) 3) (A) Adaptability หมายถึง ครูที่สามารถปรับใช้

เทคโนโลยีใหม่ๆ ให้ทันต่อวิธีการในการสื่อสารกับผู้เรียนได้ตลอดเวลา สามารถสร้างคลังทางปัญญาผ่านเทคโนโลยีให้ผู้เรียนสามารถค้นคว้าหาความรู้ได้อย่างรวดเร็ว 4) (R) Readiness for global change หมายถึง ครูที่สามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงในยุคศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นการพัฒนานวัตกรรมหรือใหม่กำลังคนให้กับตลาดแรงงานยุคใหม่ 5) (T) Technology literacy skills หมายถึง ครูที่สามารถใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในระหว่างการเรียนการสอนผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนและวัดประเมินผลการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพแบบออนไลน์ (เจริญ ภูวิจิตร, 2560)

จากสมรรถนะครูที่กล่าวมาข้างต้น บ่งบอกถึงความสามารถที่อยู่ในตัวครูที่จะนำมาส่งเสริมการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสอดคล้องกันในหลายด้านแตกต่างกันตามบริบทต่างๆ ซึ่งครูจะต้องมีสมรรถนะที่สามารถนำมาปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการทำงาน บทบาทหน้าที่ในวิชาชีพ และจะต้องมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 ให้สามารถส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้สูงสุด ควรมีสมรรถนะที่ตรงกับศาสตร์ของตนเองเพื่อสร้างประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม

สมรรถนะครูพลศึกษา

คุณสมบัติหรือคุณลักษณะของครูพลศึกษาในอดีตจะเน้นในความรู้ ทักษะกีฬาเพื่อพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬาและการถ่ายทอดความรู้ด้านกีฬาเป็นหลัก การพัฒนาสมรรถนะในการทำงานของครูพลศึกษายังเน้นที่ความเฉพาะเจาะจงของศาสตร์วิชาพลศึกษา ซึ่งมีนักวิชาการและผู้ทำการศึกษาถึงสมรรถนะของครูพลศึกษาไว้ ดังนี้

ครูพลศึกษา คือ ผู้ที่ยึดถือในหลักการและปรัชญาทางพลศึกษาและการกีฬา และได้ใช้กิจกรรมทางพลศึกษาและการกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการในทุกๆ ด้านโดยมีคุณสมบัติดังนี้ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2561)

- 1) มีความรู้ทั้งด้านวิชาการทั่วไป วิชาการด้านการศึกษาและวิชาพลศึกษา
- 2) มีความรู้ความเข้าใจในหลักการ และปรัชญาการพลศึกษาและการกีฬาเป็นอย่างดี
- 3) มีความรักและศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษาและการกีฬาด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง
- 4) มีความรับผิดชอบสูง
- 5) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีความกระตือรือร้นสูง
- 6) มีบุคลิกภาพและสุขภาพดี มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์
- 7) มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตใจโอปอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
- 8) มีอารมณ์สนุกสนานและมีความรักเด็ก
- 9) ยึดมั่นจรรยาบรรณของวิชาชีพครูโดยเคร่งครัด

มาตรฐานวิชาชีพครูพลศึกษา กำหนดคุณลักษณะและคุณภาพที่พึงประสงค์ที่ครูพลศึกษาควรมี คือ ความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในชั้นเรียน การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

การจัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมนันทนาการและ การจัดกิจกรรมพลศึกษาสำหรับเด็ก พิเศษ นอกจากนี้คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในสถานศึกษาทั่วไปในระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐานระบุว่า ครูพลศึกษาจะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะเฉพาะสาขาวิชาหรือมีความรู้ความสามารถ ใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในชั้นเรียน 2) ด้านการจัดแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน 3) ด้านการจัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน 4) ด้านการจัดกิจกรรมนันทนาการ และ 5) ด้านการจัดกิจกรรม พลศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ นอกจากนี้ในงานวิจัยที่ผ่านมาผู้ทำการศึกษาองค์ประกอบของสมรรถนะครูพล ศึกษาไว้หลากหลายด้าน แสดงในตารางที่ 1

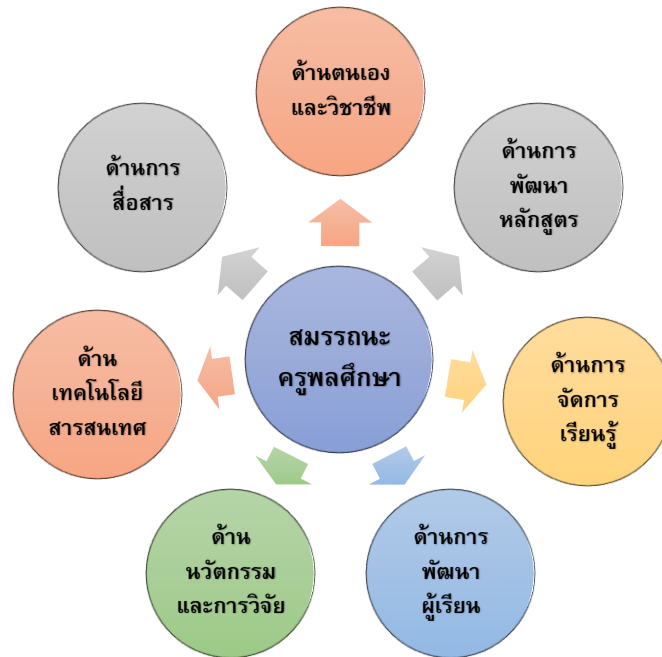
ตารางที่ 1 องค์ประกอบสมรรถนะครูพลศึกษา

ปี	ผู้วิจัย	สมรรถนะครูพลศึกษา
(2536)	รัชณี ขวัญบุญจันทร์	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านการสอนและการประเมิน 2) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 3) ด้านวิชาการ 4) ด้านสุขภาพ 5) ด้านคุณลักษณะและบุคลิกภาพ 6) ด้านการปฏิบัติงาน 7) ด้านมนุษยสัมพันธ์ 8) ด้านทักษะกีฬา
(2547)	แสวง วิทย์พิทักษ์	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านการคิดและประยุกต์เทคโนโลยีเพื่อการพลศึกษา 2) ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ 3) ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ 4) ด้านการจัดการพลศึกษา 5) ด้านวัดและประเมินผลพลศึกษา 6) ด้านหลักการและปรัชญาพลศึกษา 7) ด้านคุณธรรม 8) ด้านการวิจัย
(2554)	อนุชิต แท้สูงเนิน	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านตนเอง 2) ด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ 3) ด้านการจัดการเรียนรู้ 4) ด้านการวิจัย 5) ด้านเทคโนโลยี 6) ด้านการสื่อสาร 7) ด้านการแนะแนวและให้คำปรึกษา 8) ด้านการพัฒนาชุมชน 9) ด้านการเป็นผู้นำ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ปี	ผู้วิจัย	สมรรถนะครูพลศึกษา
(2556)	สมเกียรติ กาทองทุ่ง	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 2) ด้านความรู้และวิชาการ 3) ด้านการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี 4) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ 5) ด้านการวัดและประเมินผล 6) ด้านทักษะสุขภาพและการปฏิบัติงานสอน 7) ด้านการจัดการพัฒนาหลักสูตร 8) ด้านการวิจัย 9) ด้านภาษา
(2561)	อัสรี สะอิดี	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านความรู้วิชาการ การจัดการเรียนการสอน ทักษะทางการกีฬา และการออกกำลังกาย 2) ด้านการส่งเสริมพัฒนาผู้เรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 3) ด้านการสื่อสารและการมีมนุษยสัมพันธ์ทั้งกับนักเรียน ผู้ปกครอง เพื่อนครูและผู้บริหาร 4) ด้านการรู้เท่าทันสื่อ สารสนเทศ และดิจิทัล 5) ด้านการพัฒนาตนเองในความเป็นครูพลศึกษา 6) ด้านการปรับตัวให้เข้ากับนักเรียนและยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง
(2561)	พงศธร ไพจิตร	<ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านหลักการและปรัชญาพลศึกษา 2) ด้านการจัดการเรียนรู้พลศึกษาและการจัดการชั้นเรียน 3) ด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพพลศึกษา 4) ด้านทักษะชีวิต 5) ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางพลศึกษา 6) ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางพลศึกษา 7) ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา 8) ด้านการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา

จากข้อมูลสมรรถนะครูพลศึกษาที่รวบรวมจากมาตรฐานวิชาชีพครูพลศึกษา พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา และงานวิจัยที่ผ่านมา ในบทความนี้จึงได้สังเคราะห์เป็นสมรรถนะครูพลศึกษาที่สำคัญ 7 องค์ประกอบ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 สมรรถนะครูพลศึกษา

จากภาพที่ 1 สมรรถนะครูพลศึกษา ที่สำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพครูและผู้เรียนให้เป็นที่ไปตามมาตรฐานการศึกษาและสอดคล้องกับโลกยุคโลกาภิวัตน์มีรายละเอียดดังนี้

1) สมรรถนะด้านตนเองและวิชาชีพ

มีคุณสมบัติทางด้านพลศึกษา มีความรู้ ความเข้าใจในด้านวิชาการ ปรัชญาและหลักการทางพลศึกษา มีความรอบรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในแต่ละช่วงวัย และแต่ละชนิดกีฬา มีความรู้ในทักษะกีฬาแต่ละประเภท ในการปฏิบัติทักษะ กฎ กติกา มารยาทในการแข่งขันกีฬา สามารถจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและนอกสถานศึกษารวมถึงเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา เป็นผู้นำด้านสุขภาพ การดูแลตนเอง การส่งเสริมสุขภาพและ สมรรถภาพทางกาย มีบุคลิกภาพที่ดี เป็นผู้มีสุขภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม มีความศรัทธาในวิชาชีพ มีความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมงาน มีการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ แสวงหาประสบการณ์ความรู้สิ่งที่ทันสมัย และมีองค์ความรู้ทางด้านพลศึกษา

2) สมรรถนะด้านการพัฒนาหลักสูตร

มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการพัฒนาหลักสูตรพลศึกษา สามารถวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อปรับปรุง พัฒนาและออกแบบในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิเคราะห์เนื้อหาสาระหลักสูตรในการกำหนดขอบข่ายในคำอธิบายรายวิชา ออกแบบกำหนดเนื้อหาในผังมโนทัศน์เพื่อจัดทำโครงสร้างรายวิชาให้ครอบคลุมเนื้อหาสาระในหลักสูตร กำหนดโครงสร้างเวลาเรียน รวมถึงกำหนดค่าน้ำหนัก

คะแนนในการวัดและประเมินผลได้ตรงตามบริบท สังคม สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของสถานศึกษาและ
ผู้เรียน รวมถึงสามารถประเมินผลการใช้หลักสูตรเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรต่อไป

3) สมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้

มีความรู้ และสามารถนำหลักสูตรไปใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ตลอดปีการศึกษาได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ สามารถนำโครงสร้างรายวิชาในหลักสูตรสถานศึกษามาจัดทำโครงการสอนได้เหมาะสมกับ
สถานการณ์ในสถานศึกษา สามารถจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาจากโครงการสอนที่กำหนดได้
อย่างมีประสิทธิภาพ วางแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ออกแบบกระบวนการ
จัดการเรียนรู้พลศึกษาได้ตามหลักการทางพลศึกษาครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรม
การเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ สังเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงสามารถออกแบบแบบฝึกใน
การจัดการเรียนรู้พลศึกษาได้เหมาะสมกับผู้เรียนและตามหลักการฝึกทางพลศึกษา เลือกใช้วิธีการจัด
การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน และสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ สามารถบริหารจัดการชั้นเรียนให้อึดและ
ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถนำเทคโนโลยีมาประกอบการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ สามารถบูรณาการแหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา สร้างและ
พัฒนาสื่อ นวัตกรรม อุปกรณ์ทางพลศึกษาในการจัดการเรียนรู้ได้ รวมถึงมีความรู้และสามารถวัด
ประเมินผลทางพลศึกษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถนำผลการ
ประเมินไปปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

4) สมรรถนะด้านการพัฒนาผู้เรียน

สามารถจัดกิจกรรมส่งเสริม และพัฒนาผู้เรียนได้หลากหลาย สามารถจัดกิจกรรมส่งเสริม
ศักยภาพความเป็นเลิศทางกีฬาและสุขภาพ สามารถจัดกิจกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
โดยสนองความต้องการของผู้เรียน สามารถจัดกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง
ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในการทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถจัดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นความสามัคคีใน
การทำงานเป็นทีม สามารถจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม สามารถให้คำแนะนำจัดระบบ
ดูแลช่วยเหลือให้คำปรึกษาต่อผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งเสริมความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

5) สมรรถนะด้านนวัตกรรมและการวิจัย

มีความสามารถในการศึกษา วิจัยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพลศึกษา สามารถนำการวิจัยเข้ามา
แก้ไขปัญหาในการจัดการเรียนการสอน มีความสามารถในการดำเนินการวิจัยตามกระบวนการวิจัย
มีความสามารถในการเลือกใช้เครื่องมือและสถิติในการวิจัยได้เหมาะสม มีความสามารถเขียนรายงาน
การวิจัยทางพลศึกษา มีความสามารถในการเผยแพร่งานวิจัยทางพลศึกษา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ใน
การจัดการเรียนรู้และแก้ไขปัญหาทางพลศึกษา และสามารถให้คำแนะนำการวิจัยทางพลศึกษาได้
สามารถสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมทางพลศึกษา

6) สมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาอย่างมี
ประสิทธิภาพ มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการสืบค้นข้อมูล แสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย
เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน มีความสามารถในการให้คำแนะนำในการเลือกแหล่งเรียนรู้ทาง

เทคโนโลยีสารสนเทศมีความสามารถในการเลือกใช้โปรแกรมในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนรู้ พลศึกษา มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการนำเสนอผลงาน หรือการจัดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีผลิต ออกแบบเอกสารทางพลศึกษา มีความสามารถในการประเมิน เลือกใช้และสื่อสารข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพในหลากหลายรูปแบบ รวมถึงความเข้าใจข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ และมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครื่องมือสื่อสาร เครือข่ายต่าง ๆ เพื่อค้นหาข้อมูล ประมวลผล และสร้างสรรค์ข้อมูล ได้หลากหลาย

7) สมรรถนะด้านการสื่อสาร

มีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ชัดเจน ทั้งภาษาในการพูด การเขียน การแสดงออกได้ถูกต้องตามหลักภาษา มีความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับของ ผู้เรียน มีความสามารถรู้ภาษาพูดและภาษาทางการได้เหมาะสม มีความสามารถในการสื่อสารใน ภาษาต่างประเทศ มีความสามารถในด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ทางสุขภาพและพลศึกษา มีความสามารถในการอธิบายและการสาธิตเพื่อให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูต้องการให้ปฏิบัติ

3. บทสรุป

ครูที่มีสมรรถนะสูงย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพของผู้เรียน ซึ่งสมรรถนะของครูย่อมมีการ เปลี่ยนแปลง เพิ่มขึ้นตามความต้องการของการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่ส่งผลต่อระบบการจัด การศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่ผ่านมามีสมรรถนะของครูเป็นเพียงผู้ถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนเพียงฝ่าย เดียว มีสมรรถนะพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก เป็นการจัดการเรียนรู้แบบครูเป็น ศูนย์กลาง ดังนั้น เมื่อคุณภาพของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยี สภาพทางเศรษฐกิจ และ บริบทของสังคม ครูก็ควรจะมีการปรับเปลี่ยนและเพิ่มสมรรถนะของตนเองให้เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการ พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ โดยสมรรถนะที่สำคัญต่อการเพิ่มสมรรถนะของครูพลศึกษาให้เหมาะสมเพื่อ ส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ ประกอบด้วยสมรรถนะ 7 ด้าน คือ 1) สมรรถนะด้านตนเองและ วิชาชีพ 2) สมรรถนะด้านการพัฒนาหลักสูตร 3) สมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ 4) สมรรถนะด้านการ พัฒนาผู้เรียน 5) สมรรถนะด้านนวัตกรรมและการวิจัย 6) สมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และ 7) สมรรถนะด้านการสื่อสาร ซึ่งสมรรถนะทั้ง 7 ด้านนี้ ได้มาจากการรวบรวมเอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับ สมรรถนะของครูและครูพลศึกษาจากที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน นำมาวิเคราะห์รายละเอียดและสังเคราะห์ ออกมาเป็นสมรรถนะของครูพลศึกษาได้ 7 ด้าน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาครูให้ตรงตามสมรรถนะที่ ต้องการและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน นอกจากสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับครู ทั่วไปแล้ว ความเฉพาะเจาะจง หรือความเชี่ยวชาญทางศาสตร์วิชาที่เป็นสมรรถนะที่บ่งบอกถึงความเป็น เอกลักษณ์ และสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีการพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและ สติปัญญา และนอกเหนือจากนี้สมรรถนะของครูพลศึกษาจะต้องมีการปรับเปลี่ยน หรือเพิ่มขึ้นตามยุค สมัยการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ครอบคลุมและตรงตามความต้องการ ซึ่งในการ

กำหนดสมรรถนะที่เหมาะสม ตรงกับความต้องการย่อมส่งผลต่อการพัฒนาครูพลศึกษาได้ตรงตามเป้าหมาย เพื่อตอบสนองต่อความความต้องการในการพัฒนาผู้เรียนต่อไป

4. เอกสารอ้างอิง

- เจริญ ภูวิจิตร. (2560). การพัฒนาครูเพื่อคุณภาพของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2564, จาก http://www.nidtep.go.th/webnidtep2015/files/170560_Teachers%20Development21
- ชูชาติ มงคลเมฆ. (2561). การพัฒนารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูแบบมีส่วนร่วมของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, กรุงเทพฯ.
- นัญญุฎารัตน์ ณ นคร. (2557). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดภาคใต้ฝั่งทะเลอันดามัน. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, ปทุมธานี.
- พงศธร ไพจิตร. (2561). การพัฒนาหลักสูตรเตรียมความพร้อมก่อนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะของนักศึกษาครูสาขาวิชาพลศึกษา. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- มานิตย์ นาคเมือง. (2551). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะประจำสายงานของครูผู้สอนในสถานศึกษา การศึกษาขั้นพื้นฐาน. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- รัชณี ขวัญบุญจันทร์. (2536). สมรรถนะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา. (ดุชนิพนธ์). ภาควิชาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อริสา นพคุณ, บรรจบ บุญจันทร์, และสุวิมล ตั้งประเสริฐ. (2561). การพัฒนาสมรรถนะครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา. *วารสารชุมชนวิจัย*, 12(3), 232-244.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2561). *รวมบทความเกี่ยวกับ ปรัชญา หลักการ วิธีสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางการพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสง วิทยพิทักษ์. (2547). *สมรรถภาพที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในยุคปฏิรูปการศึกษาไทย*. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สมเกียรติ กาทองทุ่ง. (2556). *แนวทางการพัฒนาสมรรถนะของอาจารย์พลศึกษา ในสถาบันการพลศึกษา เพื่อขับเคลื่อนสู่ประชาคมอาเซียน*. (ดุชนิพนธ์). สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *คู่มือการประเมินสมรรถนะครู*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2556). *บทวิเคราะห์สถานการณ์สภาพการพัฒนาคู่มือทั้งระบบและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาคู่มือเพื่อคุณภาพผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579*. กรุงเทพฯ: บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- อนุชิต แท้สูงเนิน. (2554). *สมรรถนะที่พึงประสงค์ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในช่วง พ.ศ. 2554-2564*. (ดุขฎิณีพนธ์). สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อริสา นพคุณ. (2560). *การพัฒนาสมรรถนะครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครราชสีมา*. (ดุขฎิณีพนธ์), สาขาวิชาบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา.
- อัสนี สะอีดี. (2561). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะของครูพลศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยประยุกต์ใช้การอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ร่วมกับการสอนแบบเสริมศักยภาพ*. (ดุขฎิณีพนธ์), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อวยชัย สุขณะล้ำ. (2559). *รูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูตามแนวคิดกระบวนการชี้แนะ (coaching) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. (ดุขฎิณีพนธ์), สาขาวิชานวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- McClelland, D.C. (1973). *A competency model for human resource management specialists to be used in the delivery of the human resource management cycle*. Boston: Mcber.
- Spencer, L.M. and Spencer, S.M. (1993). *Competence at work: Model for superior performance*. Wiley, New York.

รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) The Model of Business Tourism in Area of Eastern Economic Corridor (EEC)

เขมรรัฐ เสริมสมบุญ^{1*} และ เกิดศิริ เจริญวิศาล²

Khemmaratt Sermsomboon^{1*} and Kaedsiri Jaroenwisat²

(Received: March 3, 2022; Revised: April 11, 2022; Accepted: May 12, 2022)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายถึงรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก หรือ EEC เพื่อให้นักลงทุนและผู้ประกอบการได้ทราบถึงลักษณะเฉพาะของนักท่องเที่ยว สามารถแบ่งส่วนตลาดการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และกำหนดกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดได้อย่างชัดเจน จากการศึกษาพบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดในการสร้างรายได้หลักของพื้นที่ ได้แก่ ธุรกิจไมซ์ (MICE) และจากการจัดทำแผนการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกสู่การท่องเที่ยวระดับโลกอย่างยั่งยืน โดยมาตรการของหน่วยงานภาครัฐได้มีการส่งเสริมการลงทุนในกิจการหอประชุมขนาดใหญ่ และศูนย์แสดงสินค้านานาชาติ และพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพ รวมถึงการลงทุนเพื่อพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ให้พื้นที่ภาคตะวันออกรองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานคร อาทิ โครงการรถไฟความเร็วสูงเชื่อมสามสนามบิน เส้นทางรถไฟรางคู่ การพัฒนาท่าอากาศยานอู่ตะเภา เป็นต้น นอกจากนี้ด้านการรองรับกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ได้มีแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกที่รองรับกลุ่มนักท่องเที่ยว Bleisure ซึ่งจากการศึกษา พบว่าเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มมิลเลนเนียล โดยพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์และอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก นักท่องเที่ยวมิลเลนเนียล

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม คณะบริหารธุรกิจและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยโทหญิง คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

* Corresponding author, E-mail: khemmaratt.s@bas.kmutnb.ac.th

Abstract

This article is to inform investors and entrepreneurs about the business tourism strategy for the Eastern Economic Corridor (EEC) by identifying features of tourists capable of segmenting the business tourist market and defining marketing objectives. According to the survey, MICE enterprises, also the development and promotion of tourism in order to transform the Eastern Economic Corridor's tourist industry into one of world-class sustainability are the most significant tourist types that create the majority of the region's revenue. Government agencies have made investments in the large auditorium business, the International Exhibition Center, and health-oriented tourism development to support quality tourists, as well as investments in infrastructure and logistics development for the eastern region to support Bangkok's growth, such as the high-speed rail project connecting three airports and the double-track railway development of U-Tapao Airport, etcetera. In addition, in support of promoting business tourism to specific populations, Plans call for the development of tourism sites and infrastructure to serve Bleisure visitors, who, according to the survey, are millennials. This group's conduct has a significant impact on the demand and supply of the tourism sector, particularly corporate tourism.

Keywords: Business Tourism, Eastern Economic Corridor, Millennial Tourist

1. บทนำ

การท่องเที่ยว นับเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุดอุตสาหกรรมหนึ่งของประเทศไทย ช่วยสร้างรายได้เข้าประเทศ ก่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ อีกทั้งเกิดการกระจายรายได้จากระดับประเทศสู่ระดับท้องถิ่น ส่งผลให้เกิดการพัฒนาในด้านโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมและโลจิสติกส์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในมิติต่างๆ เพื่อก้าวสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้วในระยะเวลาอันใกล้ จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนดให้มียุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ.2561-2580) เป็นแนวทางการกำหนดกรอบการพัฒนาประเทศ ภายใต้วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” นับเป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทย การกำหนดกรอบนโยบายด้านต่างๆ เพื่อส่งเสริมศักยภาพของประเทศไทยในด้านต่างๆ เห็นได้จากยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 ที่จะเป็นตัวช่วยยกระดับขีดความสามารถของภาคการผลิตและภาคการบริการบนฐานของเทคโนโลยีสมัยใหม่และนวัตกรรม หนึ่งในแผนงานที่สำคัญคือการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก หรือ Eastern Economic Corridor (EEC) ประกอบด้วย จังหวัด ฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง ทั้งนี้แผนงานที่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวคือ แผนปฏิบัติการการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว อาทิ โครงการสร้างรถไฟความเร็วสูงเชื่อมสามสนามบิน (ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ, ท่าอากาศยานดอนเมือง,

และท่าอากาศยานอยู่ตะเภา) การพัฒนาท่าอากาศยานอยู่ตะเภาให้เป็นท่าอากาศยานนานาชาติ เพื่อรองรับการเดินทางของนักท่องเที่ยว และนักลงทุนที่เข้ามาในพื้นที่อีอีซี และเชื่อมโยงไปยังพื้นที่เศรษฐกิจสำคัญอื่นๆ ของประเทศไทย (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, 2561)

ในการลงทุนเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้เขตพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าและการท่องเที่ยวที่ทันสมัย (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2560) ภาครัฐได้ออกมาตรการส่งเสริมเพื่อให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยพัฒนาพื้นที่เชิงอุตสาหกรรมและพัฒนาเมืองเพื่อยกระดับพื้นที่ด้วยเทคโนโลยีทันสมัยและนวัตกรรมขั้นสูงเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตลอดจนกำหนดสิทธิประโยชน์เพื่อจูงใจให้นักลงทุน ทั้งสิทธิประโยชน์ทางภาษีและสิทธิประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษี ได้แก่ การอนุญาตให้นำคนต่างด้าวเข้ามาเพื่อศึกษาการลงทุน อนุญาตให้นำช่างฝีมือและผู้ชำนาญการต่างด้าวเข้ามาปฏิบัติงานในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน อนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน อนุญาตให้ส่งออกซึ่งเงินตราต่างประเทศ โดยมี 10 อุตสาหกรรมเป้าหมายที่เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่ออนาคต (New Growth Engine) นโยบายการส่งเสริมและสนับสนุนเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจที่สำคัญในเขตพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออกซึ่งเป็นพื้นที่ซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติและศักยภาพในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการท่องเที่ยว โดยขับเคลื่อนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต ทั้งนี้หน่วยงานภาครัฐได้ออกมาตรการสนับสนุนสิทธิประโยชน์ให้กับธุรกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จำนวน 10 กิจการ ได้แก่ 1) กิจการเรือเฟอร์รี่หรือเดินเรือท่องเที่ยวหรือให้เช่าเรือท่องเที่ยว 2) กิจการบริการที่จอดรถท่องเที่ยว 3) กิจการสวนสนุก 4) กิจการศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรมหรือศูนย์ศิลปหัตถกรรม 5) กิจการสวนสัตว์เปิด 6) กิจการพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ 7) กิจการสนามแข่งขันทยานยนต์ 8) กิจการกระเช้าไฟฟ้าหรือรถรางไฟฟ้าเพื่อการท่องเที่ยว 9) กิจการทำเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่ และ 10) กิจการแหล่งท่องเที่ยวขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังได้กำหนดกิจการเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว จำนวน 3 กิจการ ได้แก่ กิจการโรงแรม กิจการหอประชุมขนาดใหญ่ และกิจการศูนย์แสดงสินค้านานาชาติ เพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพและความพร้อมในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2564) ซึ่งคาดว่าจะการเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่จะช่วยกระตุ้นและฟื้นฟูเศรษฐกิจให้กับภาคธุรกิจท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19

ปี พ.ศ. 2563 ประเทศไทยประสบกับปัญหาการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ COVID-19 ส่งผลให้อุตสาหกรรมต่างๆ ได้รับผลกระทบเป็นวงกว้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องด้วยหลายๆ ประเทศใช้มาตรการควบคุมการเดินทางที่เข้มงวดเพื่อหยุดยั้งการแพร่ระบาด ส่งผลให้ภาคธุรกิจบริการและการท่องเที่ยวได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง อาทิ ธุรกิจโรงแรมประสบกับปัญหาการขาดสภาพคล่องจากภาวะห้องพักล้นตลาด เกิดการให้บริการที่พักรูปแบบที่ไม่ถูกกฎหมาย ธุรกิจธุรกิจไมซ์ (MICE Business) ที่สำคัญที่สร้างรายได้มหาศาลอย่างไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ตามปกติ เนื่องด้วยมาตรการของรัฐบาลในการจำกัดการทำกิจกรรมที่มีการรวมตัวส่งผลให้การจัดการประชุม นิทรรศการ งานแสดงสินค้าต้องถูกเลื่อนออกไป ดังนั้น ธุรกิจจึงต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับวิกฤตดังกล่าว มีการปรับโครงสร้างเพื่อลดค่าใช้จ่ายและประคับประคองให้ธุรกิจอยู่รอด เช่น การปรับตัวเป็นฮอสพิเทล (Hospital)

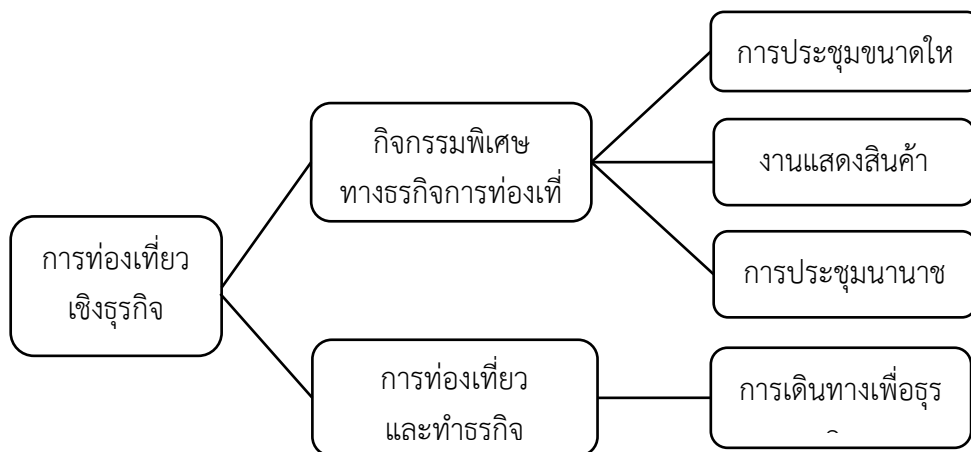
ใช้พื้นที่ของโรงแรมในการดูแลผู้ป่วย เพื่อลดภาวะแออัดของเตียงผู้ป่วยในโรงพยาบาลหลัก (อธิป จันทรสุริย์, 2564) หรือปรับรูปแบบการจัดประชุม นิทรรศการ งานแสดงสินค้าให้เป็นแบบออนไลน์ โดยใช้เทคโนโลยี Virtual Meeting เพื่อถ่ายทอดสดให้เข้ากับวิถีชีวิตแบบปรกติใหม่ (New Normal) นำมาซึ่งการมีโมเดลธุรกิจใหม่ๆ จากการปรับตัวนี้ (ศรวลัย สมสวัสดิ์ และ ชนมะณี ทะนันแสง, 2563) การปรับรูปแบบของธุรกิจส่งผลกระทบต่อแผนการลงทุนที่ต้องมีการทบทวนและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ในขณะเดียวกันทุกภาคส่วนได้ทุ่มเทสรรพกำลังในการขับเคลื่อนและแก้ไขปัญหาประกอบกับระบบสาธารณสุขของไทยที่มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ สร้างความเชื่อมั่นกับนักท่องเที่ยวและนักลงทุนเพื่อพลิกฟื้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้กลับมาเดินหน้าอีกครั้งโดยเร็ว (วัชรพล พิศารเขตร, 2564) จากการได้รับผลกระทบของสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ทุกภาคส่วนในเขตพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจึงเร่งดำเนินการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นจากนักลงทุนเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวไปสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทย 4.0 โดยเฉพาะการส่งเสริมการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Business Tourism) และดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้สูงให้เดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ ขยายการเติบโตของเศรษฐกิจในเขตพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และของประเทศ

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) โดยการรวบรวมเนื้อหาที่เป็นข้อเท็จจริง จากเอกสารและสถิติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว EEC ของภาครัฐ และวิเคราะห์ให้เห็นความนำดึงดูดของ EEC สำหรับนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และประเภทนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจที่มีแนวโน้มเป็นส่วนตลาดของ EEC ทั้งนี้เพื่อให้นักลงทุนตลอดจนผู้ประกอบการได้ทราบถึงลักษณะเฉพาะและความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เป็นข้อมูลในเชิงการตลาดเพื่อแบ่งส่วนตลาดการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนเห็นถึงปัญหารวมถึงข้อจำกัดของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ที่จะสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจในพื้นที่และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยต่อไป

2. ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ

การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Business Tourism) คือ การทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหรือการพักผ่อนของนักธุรกิจซึ่งเดินทางไปประกอบธุรกิจหรือเดินทาง เพื่อเข้าร่วมการประชุมสัมมนา การประชุมนานาชาติ งานนิทรรศการงานแสดงสินค้า เป็นต้น โดยแบ่งเวลามาทำกิจกรรมการท่องเที่ยวและใช้บริการทางการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม อาหารและเครื่องดื่ม ตลอดจนกิจกรรมการท่องเที่ยวตามความสนใจของแต่ละบุคคล นอกจากนี้การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจยังหมายถึงการมีกิจกรรมที่ดำเนินการในระหว่างการเดินทาง และการเข้าพักยังจุดหมายปลายทางนั้นๆ โดยมีเหตุผลในการเดินทางคือเพื่อการดำเนินธุรกิจหรือการเดินทางอันเกี่ยวข้องกับงานที่ปฏิบัติ (Marques & Santos, 2016) การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ 1) การจัดกิจกรรมพิเศษทางธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

การจัดประชุม การจัดงานแสดงสินค้า และ การร่วมประชุมระดับนานาชาติ และ 2) การท่องเที่ยวและทำธุรกิจ คือ การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในระหว่างการประกอบธุรกิจ (Caicedo-Barreth, Pavón, & Santos, 2020) การจำแนกประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจในลักษณะนี้มีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมไมซ์ (MICE) เนื่องจากมีลักษณะกิจกรรมพัฒนาการจัดงานทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงานอีเวนต์ การจัดประชุมบริษัท สมาคม องค์กร ทั้งในระดับภูมิภาคและนานาชาติที่อยู่ในระดับมาตรฐาน เน้นการจัดงานที่บริการแก่นักธุรกิจที่เข้าร่วมการประชุมตลอดจนเข้าร่วมออกงานแสดงสินค้าที่เป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นส่วนใหญ่ ทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสร้างรายได้จำนวนมหาศาลเข้าสู่ประเทศในแต่ละปี ดังนั้นหากประเทศไทยมีความพร้อมในการดำเนินโครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกจะก่อให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวเชิงธุรกิจเพิ่มมากขึ้น ก่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ อีกทั้งจะขับเคลื่อนประเทศไทยให้เพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันในด้านการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจมากยิ่งขึ้นอีกด้วย (จุฑาพร บุญศิริรัฐ และณัฐภาณี จริตไทย, 2563) จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถจำแนกประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การจำแนกประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ

3. ประเภทนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจที่มีแนวโน้มเป็นส่วนตลาดของพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC)

3.1 การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC)

การแบ่งส่วนตลาด (Market Segmentation) คือ กระบวนการในการแบ่งหรือแยกลูกค้าออกเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อให้ลูกค้าที่มีลักษณะความต้องการคล้ายคลึงกันมาอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานทางการตลาดและจัดสรรงบประมาณในการเข้าถึงลูกค้าเป้าหมายแต่ละกลุ่มซึ่งมีความต้องการแตกต่างกันได้อย่างเหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุดในเชิงของธุรกิจ (Kotler, 2003) กลุ่มลูกค้าจะมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็น เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ วัฒนธรรม

พฤติกรรมกรรมการแสดงออก ฯลฯ ดังนั้นธุรกิจต่างจึงต้องศึกษาและแบ่งกลุ่มลูกค้าที่มีความคล้ายกันเข้าด้วยกัน เช่นเดียวกับ การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ซึ่งนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะมีความแตกต่างกับนักท่องเที่ยวรูปแบบอื่น เนื่องจากมีวัตถุประสงค์สำคัญในการเดินทางคือเพื่อการประกอบธุรกิจ ปฏิบัติงานในหน้าที่ รวมถึงการเข้าร่วมงานนิทรรศการ การประชุมนานาชาติ งานแสดงสินค้า เป็นต้น สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวจึงต้องตอบสนองต่อความต้องการซึ่งสอดคล้องกับการทำงานของนักท่องเที่ยวด้วย

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจจะพบคำว่า Bleisure Tourism โดย “Bleisure” มาจากคำว่า “Business” (ธุรกิจ) ผสมกับ “Leisure” (พักผ่อน) เป็นการผสมผสานการเดินทางทางธุรกิจเข้ากับการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน โดยผู้ที่จำเป็นต้องเดินทางเพื่อการทำงานได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งหรือใช้เวลาเพิ่มขึ้นเพื่อรวมโปรแกรมท่องเที่ยวไว้ด้วย ส่วนหนึ่งการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นมาจากการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคมที่ทำให้ การติดต่อสื่อสารและการส่งผ่านข้อมูลที่สะดวก รวดเร็ว ปัจจุบันเทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสารได้มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น สามารถปฏิบัติงานได้ทุกที่ ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถปฏิบัติงานพร้อมกับท่องเที่ยวไปด้วยในเวลาเดียวกัน Lichy and McLeay (2018) กล่าวว่า Bleisure Tourism คือ การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ โดยมีการผสมผสานระหว่างการทำงานในหน้าที่ของตนเองกับการเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อนในเวลาเดียวกัน ซึ่งมีทั้งแบบส่วนตัวเป็นการท่องเที่ยวเพียงลำพัง และแบบเดินทางเป็นกลุ่มที่พาครอบครัวหรือหมู่คณะเดินทางไปด้วย ในงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่านักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ นักท่องเที่ยวอิสระ (Individual Tourist) และ นักท่องเที่ยวหมู่คณะ (Group Business Tourist) นักท่องเที่ยวอิสระ คือผู้ที่เดินทางเพื่อทำกิจกรรมทางธุรกิจของตนเอง ส่วนนักท่องเที่ยวหมู่คณะ จะเป็นกลุ่มผู้ที่เข้าร่วมงานประชุมระดับนานาชาติ หรือ งานนิทรรศการงานแสดงสินค้า ณ จุดหมายปลายทาง การท่องเที่ยว (Caicedo-Barreth, Pavón, & Santos, 2020)

3.2 ประเภทของนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC)

ในประเทศไทยโดยเฉพาะพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก Bleisure Tourism เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 จากการที่ภาครัฐได้มีแนวทางให้เป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของประชากรและกิจกรรมทางเศรษฐกิจในกรุงเทพมหานคร ตามยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 มีการผลักดันการจัดแสดงสินค้านานาชาติในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เพื่อให้กรุงเทพมหานคร และเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เชื่อมโยงกัน ช่วยส่งเสริมให้ประเทศไทยเพิ่มศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการค้าและการลงทุนในภูมิภาค จากการศึกษาของ จุฑาทพร บุญศิริรัฐ และณัฐภาณี จริตไทย (2563) พบว่า นักท่องเที่ยวแบบ Bleisure Tourism ส่วนใหญ่คือเจเนอเรชันวาย (Generation Y) หรือ มิลเลนเนียล (Millennials) คือกลุ่มคนที่เกิดในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1980–1995 เป็นกลุ่มใหญ่และสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการท่องเที่ยวในศตวรรษที่ 21 เพราะคนกลุ่มนี้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ และความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี (จุฬณี ตันติกุลานันท์, 2563) อีกทั้งการแพร่ระบาดของโควิด-19 (COVID-19) ได้เปลี่ยนวิถีชีวิตการทำงานมาเป็นรูปแบบการทำงานจากที่บ้าน หรือ Work from home ทำให้มีการพึ่งพาเทคโนโลยีในการติดต่อกัน การประชุม การประสานงานในกิจการต่างๆ ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ส่งผลให้ผู้คนไม่จำเป็นต้องเดินทางเข้าไปปฏิบัติงาน ณ สำนักงาน

จึงมีเวลาว่างมากขึ้นสามารถทำงานได้ทุกที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม (วีรยา อธิพัฒน์ภากิน และอานนท์ ทับเที่ยง, 2562) ฉะนั้นการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจมีแนวโน้มจะขยายตัวเพิ่มขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีสามารถทำให้นักธุรกิจสามารถท่องเที่ยวและทำงานในเวลาเดียวกันได้ จึงมีแนวโน้มที่จะเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน ดังนั้นผู้ประกอบการทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจึงต้องศึกษาเพื่อเข้าใจธรรมชาติของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้

นักท่องเที่ยวกลุ่มมิลเลนเนียล (Millennials Generation)

ประชากรโลกในกลุ่ม Millennials หรือมักถูกเรียกรวมกับ Generation Y คือ กลุ่มที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน ซึ่งในปัจจุบันกลายเป็นกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางการปรับตัวของธุรกิจประเภทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เหมาะสมกับวิถีชีวิตของนักท่องเที่ยวในวัยนี้ เนื่องจากเติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว (Ketter, 2020) พบว่า แนวโน้มการท่องเที่ยว (Micro-trends) 4 กลุ่มสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนการท่องเที่ยวของมิลเลนเนียล (Millennials) หรือ เจเนอเรชันวาย (Generation Y) คือ 1) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ 2) การท่องเที่ยวเส้นทางที่ไม่คุ้นเคย 3) การท่องเที่ยวที่มีที่พักแบบทางเลือก และ 4) การท่องเที่ยวที่ใช้ดิจิทัลเต็มรูปแบบ พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์และอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นกลุ่มวัยที่มีศักยภาพและทักษะความชำนาญในการทำงาน สามารถปรับรูปแบบวิถีชีวิตให้เข้ากับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เข้าใจและติดตามเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นช่องทางในการสื่อสาร ทำให้วิธีการทำงานเปลี่ยนแปลงไปสามารถทำงานจากที่ใดก็ได้บนโลกโดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวช่วย (Sa'aban, Ismail, & Mansor, 2013) เมื่อการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เสร็จสมบูรณ์แล้วการจัดกิจกรรมพิเศษทางธุรกิจ ประกอบด้วย การจัดประชุม การจัดงานแสดงสินค้า และการร่วมประชุมระดับนานาชาติ และการท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ จะมีความพร้อมมากขึ้นและก่อให้เกิดความต้องการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจที่เพิ่มสูงขึ้น

4. ความน่าดึงดูดของพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ

Eastern Economic Corridor หรือ EEC เป็นโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 ว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงพื้นที่ที่ต่อยอดความสำเร็จจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Seaboard) ซึ่งได้ดำเนินการมาตลอดระยะเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมา โดยมีเป้าหมายที่จะยกระดับธุรกิจในประเทศไทยให้กลายเป็นเขตเศรษฐกิจในระดับโลก มีเป้าหมายในการที่จะเติมเต็มภาพรวมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อเป็นการยกระดับอุตสาหกรรมของประเทศให้มีขีดความสามารถยิ่งขึ้น อันจะมีผลทำให้เศรษฐกิจของไทยเติบโตได้ในระยะยาว ซึ่งในระยะแรกนั้นจะมีการยกระดับพื้นที่ในเขต 3 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา เพื่อเป็นต้นแบบในการดำเนินการเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออก ทั้ง 3 พื้นที่ เหมาะแก่การพัฒนาทางการค้า

การลงทุน และการจัดทำโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, 2561) อีกทั้งยังได้กำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ได้รับการส่งเสริมเพื่อให้เกิดการลงทุนอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค เพื่อเพิ่มศักยภาพรองรับการลงทุน การพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกต่างๆ ในพื้นที่ รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการจัดระบบการสะสมเทคโนโลยี เพื่ออนาคตที่ยั่งยืนของประเทศไทย โดยการจัดทำแผนการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกทั้งหมด 8 แผน ซึ่งแต่ละแผนจะเชื่อมโยงกัน นำไปสู่การพัฒนาพื้นที่อย่างสมบูรณ์แบบเป็นรูปธรรมและยั่งยืนในทุกมิติ โดยภาคตะวันออกเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญในด้านเศรษฐกิจสูงที่สุดของประเทศไทยดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวประชากรในปี พ.ศ. 2563

ข้อมูลผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัว ปี 2562		ข้อมูลผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัว ปี 2563	
จังหวัด	จำนวน (บาท)	จังหวัด	จำนวน (บาท)
1. ระยอง	1,067,449	1. ระยอง	988,748
2. กรุงเทพฯ	604,421	2. กรุงเทพฯ	637,397
3. ชลบุรี	566,801	3. ชลบุรี	571,234
4. ปราจีนบุรี	513,789	4. ปราจีนบุรี	551,150
5. ฉะเชิงเทรา	469,539	5. ฉะเชิงเทรา	459,005

ที่มา: สำนักงานสภาพัฒนาการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลจำนวนผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัว (Gross Provincial Product, GPP) ของจังหวัดที่มีรายได้สูงที่สุดในประเทศไทย 5 อันดับ พบว่า ส่วนใหญ่คือจังหวัดในพื้นที่ภาคตะวันออก โดยมีจังหวัดระยองเป็นลำดับที่สูงที่สุดของประเทศปี 2562 มีรายได้จำนวน 1,067,449 บาท เฉลี่ยต่อประชากร และในปี 2563 มีรายได้จำนวน 988,748 บาท เฉลี่ยต่อประชากร เป็นข้อมูลสำคัญเน้นย้ำถึงศักยภาพของพื้นที่ภาคตะวันออกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในมิติต่างๆ นอกจากนี้จังหวัดชลบุรี และจังหวัดฉะเชิงเทรา ยังจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดที่มีผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวสูงที่สุดเช่นเดียวกัน

4.1 การพัฒนาและส่งเสริมพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่สอดคล้องกับการพัฒนาศักยภาพองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว

สำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) นั้นเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมและศักยภาพสูงในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) จึงมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ซึ่งมาจากการจัดสรรงบประมาณ และแผนยุทธศาสตร์ของภาครัฐในการผลักดันและดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาลงทุน เพื่อให้เกิดการพัฒนา

องค์ประกอบการท่องเที่ยวในทุกมิติ ตามแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 และแผนปฏิบัติการการพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก โดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (2561) ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดองค์ประกอบการท่องเที่ยว ของ Buhalis (2000) ที่ระบุว่าพื้นฐานองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ประการ ตามแนวทางของ 6 A's ได้แก่ 1) แหล่งท่องเที่ยว หรือ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attractions) เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น สถาปัตยกรรมและการจัดกิจกรรมพิเศษ 2) การเข้าถึง (Accessibility) ระบบการคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) เช่น ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก 4) ที่พัก (Accommodation) ที่พัก รูปแบบต่างๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท 5) กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) และ 6) การให้บริการของแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary service) ทั้งนี้สำนักงานคณะกรรมการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ได้จัดลำดับความสำคัญของโครงการที่ต้องดำเนินการในระยะเร่งด่วน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อนักลงทุนทั้งไทยและต่างประเทศ ประกอบด้วย 6 แนวทางหลัก ดังนี้

แนวทางที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค

มีการเชื่อมโยงระบบคมนาคมขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ (Multi Modal Transport) อย่างไร้รอยต่อ (Seamless) ทั้งทางถนน ทางราง ทางน้ำ และทางอากาศ รวมทั้งระบบโลจิสติกส์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลักของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ทั้งพื้นที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งประสานการพัฒนา ระบบคมนาคมโลจิสติกส์ และโครงการ EEC Track การปรับปรุงแผนภาพรวมและการขยายพื้นที่ ตลอดจนการเตรียมสาธารณูปโภค โดยเฉพาะด้านไฟฟ้า และน้ำประปา ให้พร้อมและเพียงพอ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

แนวทางที่ 2 การพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและนวัตกรรม

ทำการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าสูง และมีการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อสะสมทุนเทคโนโลยีและพื้นฐานในการพัฒนาต่อยอดต่อไป พร้อมทั้งให้สิทธิประโยชน์พิเศษจูงใจให้เกิดการลงทุน เพื่อรัฐจะสามารถบริหาร กำกับ และติดตาม การพัฒนาศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ รวมทั้งประกาศเขตส่งเสริมพิเศษในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมซึ่งมีการควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้มาตรฐาน จัดตั้งกองทุนส่งเสริมการพัฒนา และป้องกันผลกระทบในพื้นที่ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการแข่งขันระยะยาวอย่างยั่งยืน ปัจจุบันมีการประกาศเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมแล้ว 21 เขต มีพื้นที่รองรับการลงทุนใหม่ 28,666 ไร่

แนวทางที่ 3 การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อยกระดับการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกสู่การท่องเที่ยวระดับโลกอย่างยั่งยืน

พัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดี กลุ่มเชิงสุขภาพ และนักท่องเที่ยวกลุ่มธุรกิจ (B-leisure) โดยยกระดับแหล่งท่องเที่ยวที่มีแนวคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เช่น การท่องเที่ยว MICE และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวชุมชน รวมทั้งดูแลคุณภาพของแหล่ง

ท่องเที่ยวธรรมชาติ ทั้งชายหาด และเกาะต่างๆ ให้อยู่ในสภาพที่ดี พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมให้เชื่อมโยง และเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สำคัญได้สะดวกขึ้น ตลอดจนพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้พร้อมรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และธุรกิจต่อเนื่องทั้งระบบ

แนวทางที่ 4 การพัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรม

ภาครัฐมีมาตรการสนับสนุนการผลิตบุคลากรมีประสิทธิภาพสำหรับอุตสาหกรรมขั้นสูง จัดทำหลักสูตรการอบรมทักษะแรงงานในทุกระดับให้เกิดฐานความรู้ มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เพื่อรองรับระบบเศรษฐกิจดิจิทัล พร้อมทั้งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่มีลักษณะผสมผสานเทคโนโลยีหลายสาขา เพื่อหลอมรวมให้เกิดนวัตกรรมขั้นนำ นำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและความอยู่ดีกินดีของประชาชนอย่างยั่งยืน

แนวทางที่ 5 การพัฒนาเมืองใหม่อัจฉริยะน่าอยู่ มหานครการบินภาคตะวันออก และ

ศูนย์กลางการเงิน

สร้างสภาพแวดล้อมเมืองในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้มีคุณภาพชีวิตขั้นสูง สนับสนุนนวัตกรรมที่สร้างมูลค่าสูงขึ้น เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนที่เข้าอยู่อาศัยให้มีความสะดวกสบายปลอดภัย มีสังคมคุณภาพและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีการจ้างงานในพื้นที่ จัดตั้งสำนักงานและพัฒนาเมืองใหม่อัจฉริยะตัวอย่างนำร่องในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมือง และธุรกรรมทางด้านการเงิน รวมถึงพัฒนากิจกรรมทางธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบิน โลจิสติกส์ อากาศยาน และธุรกิจภายในสนามบินอุตะเถา

แนวทางที่ 6 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล

พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลโดยพัฒนาระบบอินเทอร์เน็ตที่มีคุณภาพที่ดีเป็น Enabling Factor เพื่อให้เกิดการพัฒนาพื้นที่เมืองอัจฉริยะ การพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง รวมทั้งยกระดับคุณภาพการศึกษา คุณภาพการท่องเที่ยว และคุณภาพชีวิตของประชาชน เพื่อสร้างความเข้มแข็งในระยะยาวของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้สามารถแข่งขันได้ในระยะยาว เป็นจุดดึงดูดในการลงทุนของบริษัทชั้นนำของโลก

4.2 แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของแต่ละจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC)

ภาครัฐให้ความสำคัญบทบาทและทิศทางของแต่ละจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ได้แก่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนี้

ชลบุรี: Modern of the East มุ่งเน้นการเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ศูนย์สุขภาพและนันทนาการ ศูนย์การประชุมและศูนย์แสดงสินค้านานาชาติชั้นนำของอาเซียน เป็นเมืองนวัตกรรมการท่องเที่ยวที่พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลง นำเสนอธรรมชาติที่มีชีวิตชีวา และเชื่อมโยงกับการส่งเสริมอุตสาหกรรม S-Curve ในด้านสุขภาพและการแพทย์ ด้วยการส่งเสริมสนับสนุนให้ภายในจังหวัดมีศูนย์ให้บริการด้านการแพทย์ระดับนานาชาติ นอกจากนี้ยังกำหนดให้ “เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี เป็น

1 ใน 5 MICE City ของประเทศไทย” โดยมีการเตรียมความพร้อมในทุกด้านเพื่อรองรับการเป็น MICE City ตลอดจนปรับภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาให้เป็น “New Pattaya”

ฉะเชิงเทรา: Thai Way of Life มุ่งเน้นวิถีความเป็นไทยที่ยังมีความเด่นชัด วางภาพลักษณ์การเป็นเมืองแห่งสายน้ำ วัฒนธรรม ทั้งนี้จังหวัดฉะเชิงเทรามีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิต และความผูกพันของชาวจังหวัดฉะเชิงเทรากับสายน้ำบางปะกง โดยการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการท่องเที่ยวที่ตลาดบ้านใหม่ที่โดดเด่นในด้านสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ (เขมรรัฐ เสริมสมบูรณ์ และประหัสชัย ระมาศ, 2564) และพัฒนาสู่เมืองพักอาศัยชั้นดีที่ทันสมัยรองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานคร และ EEC รวมถึงมีพื้นที่ใหม่รอบสถานี รถไฟความเร็วสูง มีทรัพยากรทางธรรมชาติ การเกษตร วิถีวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง เป็นการท่องเที่ยวในรูปแบบ “Beyond Expectation” เน้นการคมนาคมที่สะดวกและมีการเชื่อมต่อ อาทิ การเชื่อมต่อเส้นทางจากอู่ตะเภาไปแปดริ้ว การใช้รถสาธารณะประเภทต่างๆ การผลักดันการขนส่งทางน้ำ เน้นสร้างการท่องเที่ยวในรูปแบบ Thai way of life ของสองฝั่งริมน้ำ

ระยอง: BIZ City มุ่งเน้นให้เป็นเมืองแห่งการศึกษาและวิทยาศาสตร์ แหล่งผลิตทรัพยากรบุคคล เมืองแห่งพลังและ ความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการพัฒนาสนามบินอู่ตะเภา ยกกระดับเป็นศูนย์ธุรกิจแห่งการบินและโลจิสติกส์อาเซียนเมืองใหม่ธุรกิจเหนือระดับเป็นศูนย์รวมสำนักงานใหญ่ภาคธุรกิจ ศูนย์กลางด้านเทคโนโลยี วิจัย และการพักผ่อนด้วย โดยเป็นเมืองพื้นที่ที่มีนิคมอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ จึงควรส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทการศึกษาดูงาน ด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็น CSR ของโรงงาน เพื่อการลดมลพิษในพื้นที่ การบำบัดน้ำเสีย โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงลดมลพิษในรูปแบบ Green Tourism ผลักดันให้เกิดการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวไปสู่พื้นที่ต่างๆ เพื่อกระจายรายได้สู่ชุมชน โดยการสร้างระบบขนส่งจากสนามบินอู่ตะเภา เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวประเภท Business Traveler FIT ที่ เดินทางมาเอง ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง Park & Ride (จอดแล้วจร)

ที่กล่าวไปแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า แนวทางในการดำเนินงานเพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อนักลงทุน มีโครงการต่างๆ ที่ช่วยเพิ่มศักยภาพของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวทางที่ 3 การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยมีสาระสำคัญคือ ยกกระดับการท่องเที่ยวภาคตะวันออกสู่การท่องเที่ยวระดับโลกอย่างยั่งยืน เน้นการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ดี กลุ่มเชิงสุขภาพ และนักท่องเที่ยวกลุ่มธุรกิจ (Bleisure) โดยยกระดับแหล่งท่องเที่ยวที่มีแนวความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เช่น การท่องเที่ยว MICE และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวชุมชน เป็นต้น และกำหนดพื้นที่จังหวัดชลบุรีเป็นพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เนื่องจากมีศักยภาพสูงในการรองรับการเติบโตของธุรกิจไมซ์

5. บทสรุป

รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวและนักลงทุนควรจะต้องทราบเพื่อใช้ประกอบการดำเนินธุรกิจและพิจารณาลงทุน ประกอบด้วยส่วนสำคัญสามส่วน ได้แก่ 1) การแบ่งส่วนตลาด (Market segmentation) เพื่อให้ทราบกลุ่มเป้าหมาย

ทางการตลาดอย่างชัดเจน 2) ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Types of business tourism) เพื่อให้ทราบประเภทกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องจากประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และ 3) องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว (Components of tourism) เพื่อให้ทราบความน่าดึงดูดของพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) อันเกิดจากศักยภาพและพร้อมของพื้นที่ในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ สามารถรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงได้ตามมาตรการของหน่วยงานภาครัฐ รายละเอียดดังนี้

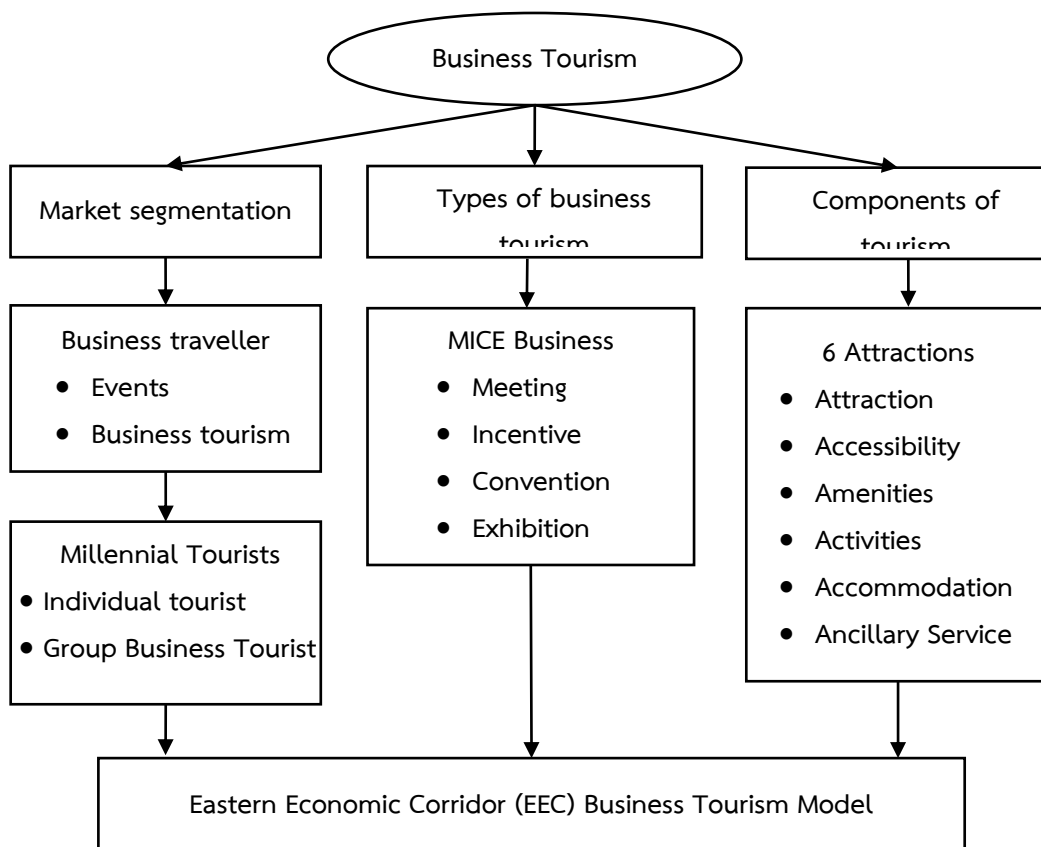
1) การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่พัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (Market segmentation) ส่วนใหญ่ตลาดนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจคือนักท่องเที่ยวกลุ่มที่เรียกว่า Bleisure คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวพร้อมการดำเนินธุรกิจ หรือปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนในคราวเดียวกัน รูปแบบการท่องเที่ยวจะแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ การจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อการท่องเที่ยว (Events) และการท่องเที่ยวและทำธุรกิจ (Business tourism) โดยนักท่องเที่ยวกลุ่ม Bleisure ส่วนใหญ่คือผู้ที่อยู่ในกลุ่มมิลเลนเนียล (Millennials) หรือ เจเนอเรชันวาย (Generation Y) คือคนที่เกิดในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1980–1995 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวโดยสนใจเทคโนโลยีและแสวงหาสิ่งใหม่ในการเดินทางท่องเที่ยว และเป็นกลุ่มใหญ่สำหรับการท่องเที่ยวในศตวรรษที่ 21 คนกลุ่มนี้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ และความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี (จุฬานันท์, 2563) ซึ่ง 4 กุญแจสำคัญขับเคลื่อนการท่องเที่ยวของกลุ่มมิลเลนเนียล หรือ เจเนอเรชันวาย ประกอบด้วย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การท่องเที่ยวเส้นทางที่ไม่คุ้นเคย ที่พักแบบทางเลือก และการท่องเที่ยวที่ใช้ดิจิทัลเต็มรูปแบบ และความสำคัญคือพฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์และอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Ketter, 2020).

2) ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Types of business tourism) ประเภทการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) มีลักษณะแบบธุรกิจไมซ์ (MICE) ซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดในการสร้างรายได้หลักของพื้นที่ อันประกอบด้วย การประชุมองค์กร (Meeting) การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive) การประชุมวิชาการ (Conference) และการแสดงสินค้า (Exhibition) ซึ่งหน่วยงานภาครัฐทำหน้าที่ผลักดันให้จังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเป็นไมซ์ฮับ และได้ออกมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจในพื้นที่ โดยชี้ให้เห็นว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุนกิจกรรมการค้าเงินธุรกิจร่วมกับกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในโครงการต่างๆ เพื่อรองรับการเดินทางและการร่วมกิจกรรมพิเศษ เช่น มหกรรมการแสดงสินค้า การประชุมนานาชาติ การจัดแสดงนิทรรศการ เป็นต้น

3) องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว (Components of tourism) สำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) นั้นเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมและมีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ซึ่งมีองค์ประกอบของการท่องเที่ยวทั้ง 6 องค์ประกอบหลัก แสดงถึงศักยภาพความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยวและการให้บริการต่างๆ ได้แก่ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attractions) การคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว (Amenities) มีกิจกรรม

การท่องเที่ยว (Activities) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (Accommodation) และการให้บริการของแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary service) อันเกิดจากมาตรการของหน่วยงานภาครัฐที่ตามแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 และแผนปฏิบัติการการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก โดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (2561) เพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่น โครงการรถไฟความเร็วสูง การดึงดูดนักลงทุนสร้างศูนย์ประชุมขนาดใหญ่ การจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพ และเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวที่สำคัญที่นักท่องเที่ยวจะเข้าร่วมเพื่อพักผ่อนจากการทำงาน หรือการประกอบธุรกิจ การจัดวางตำแหน่งทางการตลาด (Positioning) ของแต่ละจังหวัดมีความสอดคล้องกับบริบทของแต่ละพื้นที่ เกิดการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานทางการท่องเที่ยว และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว สร้างศักยภาพการแข่งขันของประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางทางการลงทุนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งเป็นกุญแจสำคัญในการนำพาประเทศไทยก้าวสู่ประเทศพัฒนาแล้วตามเป้าหมายที่รัฐบาลได้วางไว้ ภายใต้วิสัยทัศน์ มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน สร้างโอกาสในการจ้างงานที่เพิ่มสูงขึ้นกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศไทย

รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจสำหรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก สามารถสรุปได้ในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC)

6. ข้อเสนอแนะ

การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Business Tourism) สำหรับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) มีความสำคัญต่อแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ดังนั้นรัฐบาลตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต้องมีการบูรณาการร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการผลักดันโครงการดังกล่าว ดังนี้

1. ด้านการลงทุนในพื้นที่ ภาครัฐควรมีมาตรการจูงใจและเรียกความเชื่อมั่นจากภาคเอกชนเพื่อให้เข้ามาลงทุนในกิจการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่น ศูนย์ประชุมขนาดใหญ่ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวทางน้ำ เป็นต้น เนื่องจากสิทธิประโยชน์ที่ให้กับผู้ลงทุนยังไม่เพียงพอในการดึงดูดลงทุน ภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนกับภาคเอกชน อาทิ การร่วมลงทุนกับภาคเอกชน ในธุรกิจศูนย์ประชุมขนาดใหญ่ การร่วมลงทุนระบบโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมที่เชื่อมโยงพื้นที่อุตสาหกรรมและแหล่งท่องเที่ยวให้มีการเดินทางที่สะดวกสบายมากยิ่งขึ้น

2. การสนับสนุนด้านเทคโนโลยีอย่างจริงจังโดยวางนโยบายเชิงรุก เพื่อพัฒนาพื้นที่จังหวัดชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา สู่มืองอัจฉริยะ เช่น สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยีดิจิทัล พัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับการใช้บริการขนส่งสาธารณะของภาครัฐ การพัฒนาระบบการติดต่อราชการให้สะดวกรวดเร็ว พัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับการค้นหาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยว โดยการเข้าถึงข้อมูลได้สะดวกและรวดเร็ว ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่น ที่พักที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงาน การให้บริการสัญญาณอินเทอร์เน็ตไร้สายที่รวดเร็วเพื่อรองรับการทำงานผ่านระบบสื่อสารทางไกล และมีจุดกระจายสัญญาณอย่างทั่วถึง

3. ผลักดันให้เกิดการจัดงานมหกรรมแสดงสินค้าขนาดใหญ่เพิ่มมากขึ้น โดยเมืองพัทยาที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดงานที่สามารถรองรับได้ ซึ่งเมื่อผลักดันให้มีการจัดงานมากขึ้นจะช่วยดึงดูดนักลงทุนให้เกิดความสนใจ และดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่โครงการพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก อีกทั้งยังเป็นการขยายการเติบโตของอุตสาหกรรมไมซ์จากกรุงเทพมหานครสู่พื้นที่ดังกล่าวอีกทางหนึ่ง

4. ภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนหน่วยงานที่กำกับดูแลด้านการท่องเที่ยว ควรมีแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับนักท่องเที่ยวที่ชัดเจน และมีการทำงานในเชิงรุก เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งมีการคมนาคมที่เข้าถึงยาก สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม ปัญหาการทิ้งขยะสิ่งปฏิกูลลงสู่แหล่งน้ำ ปัญหามลพิษที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม หากไม่มีการแก้ไขอย่างเร่งด่วน และปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขอย่างยั่งยืนจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว รวมถึงภาพลักษณ์ของประเทศในด้านการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ

5. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาวิจัยในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก โดยทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติของนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อทราบความต้องการของนักท่องเที่ยวที่จะเป็นข้อมูลในการวางแผนทางธุรกิจของผู้ประกอบการ รวมถึงรัฐบาลจะมีข้อมูลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและบริบทของพื้นที่อย่างแท้จริง

7. เอกสารอ้างอิง

- เขมรัฐ เสริมสมบูรณ์ และประหัตชัย ระมาศ. (2564). แนวทางการพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) กรณีศึกษา: ตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา. *การประชุมวิชาการระดับชาติ ปอคมท. ประจำปี 2564*, 18-19 พฤศจิกายน 2564. สำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- จุฑาพร บุญศิริรัฐ และณัฐภาณี จริตไทย. (2563). การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศบนโลกดิจิทัล. *วารสารปัญญาวิวัฒน์*, 12(2), 285-301.
- จุฑาพร บุญศิริรัฐ และณัฐภาณี จริตไทย. (2563). บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศให้เป็นมหานครไมซ์แห่งเอเชีย: กรณีศึกษาไทยกับมาเลเซียภายใต้บริบทนักท่องเที่ยวกลุ่มมิลเลนเนียล. *วารสารสุขุขทัยธรรมมาราช*, 33(1), 123-148.
- จุฬณี ตันตีกุลานันท์. (2563). บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศให้เป็นมหานครไมซ์ (MICE) แห่งเอเชีย: กรณีศึกษาไทยกับมาเลเซียภายใต้บริบทนักท่องเที่ยวกลุ่มมิลเลนเนียล. *วารสารสุขุขทัยธรรมมาราช*, 33(1), 123-148.
- วัชรพล พิสารเขตร. (2564). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจกลับไปท่องเที่ยวซ้ำในการท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมสุขภาพของพื้นที่ภาคใต้ประเทศไทย* (สารนิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- วีรยา อธิพัฒน์ภาคิน และอานนท์ ทับเที่ยง. (2562). *การศึกษาทัศนคติในมุมมองของพนักงานที่มีผลต่อการทำงานจากที่บ้าน* (รายงานวิจัย). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ศรวัลย์ สมสวัสดิ์ และชนมะณี ทะนันเปง. (2563). ความอยู่รอดของอุตสาหกรรมไมซ์ Meeting, Incentive, Conventions, Exhibitions (MICE) ในยุคโควิด-19. *วารสารนวัตกรรมและการจัดการ*, 5(ฉบับเพิ่มเติม), 129-145.
- สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. (2561). แผนปฏิบัติการการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. สืบค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2565, จาก <https://www.eeco.or.th/web-upload/filecenter/untitled%20folder/EEC010.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. (2561). แผนภาพรวมเพื่อการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ.2560-2565. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2565, จาก <https://eeco.or.th/web-upload/filecenter/untitled%20folder/eec001-2.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2560). คู่มือการลงทุนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก. สืบค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2565, จาก https://www.boei.go.th/upload/content/BOI-EEC%20announcement-20170517_33689.pdf.

- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2564). คู่มือการขอรับการส่งเสริมการลงทุน 2564. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2565, จาก https://www.boi.go.th/upload/content/BOI_A_Guide_Web_Th.pdf.
- สำนักงานสภาพัฒนาการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). ผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัดแบบปริมาณ ลูกโซ่ฉบับ พ.ศ. 2562. สืบค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2565, จาก https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=11539&filename=gross_regional.
- อธิป จันทร์สุริย์. (2564). Hotel+Hospital=Hospital: กลยุทธ์การปรับตัวของธุรกิจโรงแรมภายใต้สถานการณ์โรคระบาด COVID-19. *วารสารศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ*, 8(2), 114-131.
- Buhalis, D. (2000). Marketing the competitive destination of the future. *Tourism management*, 21(1), 97-116.
- Caicedo-Barreth, A., Pavón, E. S., & Santos, L. L. (2020). Competitiveness of Guayaquil towards bleisure tourism. *European Journal of Tourism, Hospitality and Recreation*, 10(2), 118-133.
- Ketter, E. (2020). Millennial travel: tourism micro-trends of European Generation Y. *Journal of Tourism Futures*, 7(2), 192-196.
- Kotler, Philip. (2003). *Marketing Management* (11th ed). Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Lichy, J., & McLeay, F. (2018). Bleisure: motivations and typologies. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 35(4), 517-530.
- Marques, J., & Santos, N. (2016). Developing business tourism beyond major urban centres: the perspectives of local stakeholders. *Tourism and hospitality management*, 22(1), 1-15.
- Sa'aban, S., Ismail, N., & Mansor, M. F. (2013). A study on generation y behavior at workplace. In *International Conference on Business Innovation, Entrepreneurship and Engineering* (Vol. 549), pp. 548-554.